

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí v Bratislave 18. mája 2011 v trestnej veci proti obžalovanej **M. Z. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zákona č. 140/1961 Z. z. v znení neskorších predpisov (Trestný zákon), o sťažnosti krajského prokurátora v Košiciach proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 20. apríla 2011, sp. zn. 2T 16/03, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť krajského prokurátora v Košiciach **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach uznesením z 3. februára 2010, sp. zn. 2T 16/2003, podľa § 67 ods. 1 písm. a/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. por.) obžalovanú M. Z., narodenú X., trvale bytom T., vzal do väzby s tým, že táto začala plynúť dňom 2. februára 2010 o 16.00 hod., pričom podľa § 73 ods. 1 písm. b/ Tr. por. neprijal písomný sľub obžalovanej M. Z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade sťažnosti obžalovanej podľa § 149 ods. 1 písm. a/ Tr. por. vyššie uvedené uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 68 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 67 ods. 1 písm. a/ Tr. por. vzal obžalovanú M. Z. do väzby s tým, že táto začala plynúť od 2. februára 2010 o 16.00 hod., pričom podľa § 73 ods. 1 písm. b/ Tr. por. písomný sľub obžalovanej neprijal.

Obžalovaná M. Z. 29. apríla 2010 podala žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu ako aj písomný sľub, ktorým sa zaviazala dostaviť sa na hlavné pojednávanie, ktoré bolo vytýčené na 21. mája 2010.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. mája 2010, sp. zn. 2T 16/2003, podľa § 72 ods. 2 Tr. por. žiadosť obžalovanej o prepustenie na slobodu zamietol a súčasne podľa § 73 ods. 1 písm. b/ Tr. por. písomný sľub neprijal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. júna 2010, sp. zn. 5 Tost 19/2010, podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obžalovanej M. Z. zamietol.

Obžalovaná M. Z. 6. augusta 2010 podala žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú odôvodnila svojimi zdravotnými problémami. Krajský súd v Košiciach uznesením z 11. augusta 2010, sp. zn. 2T 16/2003, podľa § 72 ods. 2 Tr. por. žiadosť obžalovanej o prepustenie na slobodu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 14. septembra 2010, sp. zn. 2 Tost 25/2010, podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obžalovanej proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. augusta 2010 zamietol.

Obžalovaná M. Z. 15. decembra 2010 znovu podala žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd v Košiciach uznesením z 29. decembra 2010, sp. zn. 2T 16/2003, podľa § 72 ods. 2 Tr. por. žiadosť obžalovanej o prepustenie na slobodu zamietol a súčasne podľa § 73 ods. 1 písm. b/ Tr. por. jej písomný sľub neprijal.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote sťažnosť obvinená M. Z., ktorú Najvyšší súd uznesením zo dňa 2. februára 2011, sp. zn. 5 Tost 3/2011, ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd v Košiciach, na hlavnom pojednávaní konanom 20. apríla 2011, na podklade žiadosti obhajcu obžalovanej o prepustenie obvinenej z väzby, rozhodol uznesením, sp. zn. 2T 16/03 podľa § 73 ods. 1 písm. b/ Tr. por. s použitím článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv o prepustení obžalovanej z väzby na slobodu, prijal jej písomný sľub a uložil jej povinnosti a obmedzenia, ktoré mali zabezpečiť účasť obžalovanej v ďalšom konaní.

Proti uvedenému uzneseniu podal krajský prokurátor sťažnosť, v ktorej sa nestotožnil so záverom súdu o objektívnych podmienkach vzniknutých na strane súdu ako aj obžalovanej,

ktoré by bránili vo veci rozhodnúť. Poukazoval na skutočnosť, že obžalovaná namietala úkony svojej bývalej obhajkyne, JUDr. V. F., až po doručení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. februára 2011, sp. zn. 5 Tost 3/2011. Hoci je obžalovaná trestne stíhaná od roku 2002, doposiaľ sa k veci nevyjadrila, nakoľko si potrebuje zabezpečiť ďalšie dôkazy. Toto považuje prokurátor zo strany obžalovanej za účelné a týmto správaním sama ovplyvňuje skutočnosť, že vec doteraz nebola súdom skončená. Prokurátor poukazoval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu, ktorý priamo upozornil Krajský súd v Košiciach na zrýchlenie konania a podľa jeho názoru rozhodnutím o prepustení obžalovanej z väzby môže dôjsť k týmto prieťahom v konaní. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušil podľa § 149 ods. 1 písm. a/ Tr. por., neprijal písomný sľub obžalovanej a zamietol žiadosť o jej prepustenie z väzby.

K sťažnosti sa vyjadril aj obhajca obžalovanej, JUDr. G. Z., ktorý považuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. apríla 2011, sp. zn. 2T 16/03, za správne. Poukazoval na skutočnosť, že obžalovaná je vo väzbe už 15 mesiacov a za ten čas súd nemohol konať a rozhodnúť z objektívnych príčin, ako boli podania jej bývalej obhajkyne, výmena prisediaceho, potreba doplniť dôkazy výsluchom poškodených, ktorých výpovede boli prečítané na základe súhlasu obžalovanej, hoci takýto súhlas nikdy nedala. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť prokurátora zamietol a prepustil obžalovanú z väzby na slobodu.

K sťažnosti prokurátora sa vyjadrila aj obžalovaná M. Z., ktorá uviedla, že skutočnosť, že JUDr. V. F. nekonala v jej záujme a o úkonoch, ktoré robila sa dozvedela až po jej vzatí do väzby a po tom, ako si v októbri 2010 preštudovala spis, preto tieto skutočnosti ani nemohla skôr namietat. Pri nahliadnutí do spisu našla doklad č. 1332 – súhlas na čítanie výpovedí svedkov, ktorý nikdy nepodpísala. K vyjadreniu prokurátora, že je trestne stíhaná od roku 2002 a že chce predkladať dôkazy, obžalovaná uviedla, že už na prvom pojednávaní sa prostredníctvom svojej obhajkyne vyjadrila, že trvá na vypočutí všetkých svedkov a k trestnej veci sa vyjadrí až po vypočutí svedkov a potom predloží dôkazy. Vzhľadom na uvedené žiadala, aby Najvyšší súd zamietol sťažnosť prokurátora a prepustil ju na slobodu, nakoľko počas trvania jej väzby (15 mesiacov), sa vo veci nekonalo, hoci z jej strany k pochybeniu voči súdu nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti postupom podľa § 147 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia ako i konanie mu predchádzajúce, pričom zistil, že sťažnosť krajského prokurátora nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa zistil, že obžalovaná je vo väzbe od 2. februára 2010. Počas trvania jej väzby súd nemohol vo veci rozhodnúť z dôvodu výskytu objektívnych príčin. Tieto spočívali v podaniach bývalej obhajkyne obžalovanej, výmene prísediaceho, ako aj v potrebe doplniť dokazovanie výsluchom poškodených, ktorých výpovede boli na hlavnom pojednávaní prečítané na základe súhlasu obžalovanej, hoci táto naň súhlas nedala. Krajský súd teda dospel k záveru, že uvedené skutočností, na základe ktorých sa predlžovala väzba u obžalovanej, hoci nesúvisia priamo s jej konaním, nemôžu byť obžalovanej na ujmu, a preto prepustil obžalovanú na slobodu a prijal jej písomný sľub.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Po preštudovaní spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že výsledok krajského súdu je zákonný a správny. Stotožnil sa s odôvodnením krajského súdu, že hoci existujú dôvody väzby na strane obžalovanej podľa § 67 ods. 1 písm. a/ Tr. por., skutočností, ktoré vznikli na strane súdu ako aj konaním jej bývalej obhajkyne, nemôžu byť obžalovanej na ujmu, a teda s prihliadnutím na ustanovenie článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, krajský súd správne rozhodol, keď prijal písomný sľub obžalovanej a túto prepustil z väzby na slobodu. Rovnako sa Najvyšší súd stotožnil aj s povinnosťami a obmedzeniami, ktorými krajský súd zaviazal obžalovanú, aby v budúcnosti nedošlo k zmareniu ďalšieho konania.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 148 ods. 1 písm. c/ sťažnosť krajského prokurátora v Košiciach ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 18. mája 2011

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová